03/08/2023

Ο Άγιος Κύριλλος Λούκαρις θα τιμάται πανηγυρικά στην Τένεδο – Η Αγία και Ιερά Σύνοδος ενέκρινε την πρόταση του Μητροπολίτη Ίμβρου

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στις 11 Ιανουαρίου 2022 η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου αποδεχθείσα την εισήγηση της Κανονικής Επιτροπής, ανέγραψε στο Αγιολόγιο της κατ᾽ Ανατολάς Ορθοδόξου Εκκλησίας τον μαρτυρικώς τελειωθέντα Οικουμενικό Πατριάρχη Κύριλλο Α΄, τον Λούκαρη. Ενάμιση χρόνο μετά αποφασίστηκε όπως ο Άγιος Κύριλλος τιμάται πανηγυρικά και στο νησί της Τενέδου.

Γραφείο ρεπορτάζ ope.gr

Η Τένεδος αποτέλεσε τόπο εξορίας για τον **μαρτυρικό Οικουμενικό Πατριάρχη**. Με αφορμή το γεγονός αυτό τον περασμένο Ιούνιο ο **Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος** υπέβαλλε προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο πρόταση όπως ο Άγιος τιμάται και στην Τένεδο.

Η μνήμη θα εορτάζεται στην Τένεδο στις 7 Μαϊου

Η απάντηση ήρθε δια Γράμματος που απέστειλε ο **Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος** προς τον Σεβασμιώτατο με το οποίο τον ενημερώνει ότι κατόπιν απόφασης που έλαβε η Αγία και Ιερά Σύνοδος η πρότασή του εγκρίθηκε και αποφασίστηκε όπως η μνήμη του Αγίου Κυρίλλου να εορτάζεται στην νήσο Τένεδο στις 7 Μαϊου εκάστου έτους, ημέρα δηλαδή κατά την οποία εξορίστηκε στο νησί.

Το απαντητικό Γράμμα του Οικουμενικού Πατριάρχη:

Ἀριθμ. Πρωτ. 537

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Ἴμβρου καί Τενέδου, ὑπέρτιμε καί ἔξαρχε Αἰγαίου Πελάγους, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Κύριλλε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρά Θεοῦ.

Ληφθέν ἐθεωρήθη ἐν συνεδρίᾳ τῆς περί ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τό ἀπό κζ' Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἀριθμ. Πρωτ. 576, γράμμα τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἱερότητος, ὑποβαλλούσης, πρότασιν ἑορτασμοῦ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, καθώς καί αἴτησιν παραχωρήσεως τμήματος τῶν ἱερῶν αὐτοῦ Λειψάνων εἰς τήν καθ' ὑμᾶς Ἱεράν Μητρόπολιν.

Εἰς ἀπάντησιν, διά τῶνδε τῶν Πατριαρχικῶν ἡμῶν Γραμμάτων, γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι ὅτι ἀποφάσει τῆς περί ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου ἐγκρίνεται ἡ πρότασις ὑμῶν ὅπως ἑορτάζηται ἐν Τενέδῳ ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου τούτου προκατόχου ἡμῶν, τῇ ζ' Μαΐου ἑκάστου ἔτους, ἡμέρᾳ τῆς εἰς τήν νῆσον ἐξορίας αὐτοῦ, καί ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τήν χάριν καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

ἐν βκγ' Ἰουλίου κθ'

ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός

"Ένας ακόμη Άγιος συγκαταλέγει στην χορεια των Αγίων της μητροπόλεως μας με συνοδικη απόφαση. Ο Άγιος Ιερομαρτυς Κύριλλος ο Λουκαρις", έγραψε σε ανάρτησή του **ο Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος** γνωστοποιώντας την είδηση.

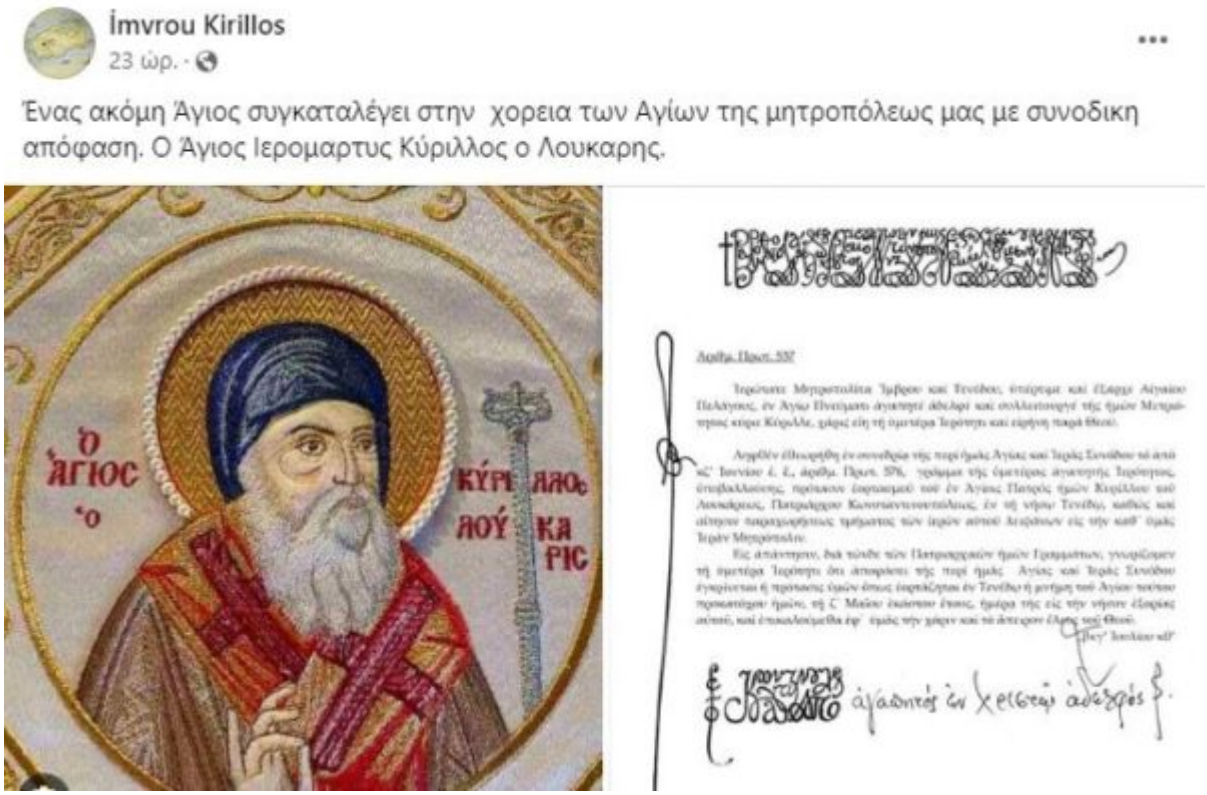

Αγώνες απέναντι στην απειλή της Ουνίας

Ο Ιερομάρτυς Κύριλλος Λούκαρις (Λούκαρης) (1572-1638) **γεννήθηκε στην Κρήτη, στο Ηράκλειο, το 1572** και έλαβε αξιόλογη εγκύκλια μόρφωση πλησίον του Μελετίου Βλαστού, δασκάλου της Σχολής του Σιναϊτικού Μετοχίου, την οποία συνέχισε και συμπλήρωσε στην Ιταλία (Βενετία, Πάδοβα).

Ο λόγιος Πατριάρχης Αλεξάνδρειας Μελέτιος Πηγάς, μεγάλη εκκλησιαστική προσωπικότητα του 16ου αιώνα, τον χειροτόνησε διάκονο και πρεσβύτερο σε ηλικία 21 ετών, το 1593, και τον τίμησε με τον τίτλο του αρχιμανδρίτη. Επελέγη λόγω των προσόντων του να σταλεί με άλλους στην Ουκρανία και Λευκορωσία για να βοηθήσει στον αγώνα εναντίον της λατινικής Ουνίας, την οποία υποστήριζε σθεναρά ο βασιλιάς της Πολωνίας Σιγισμούνδος Γ΄ (1566-1632). Η προσφορά του στην αντιμετώπισή της υπήρξε μεγάλη και συνέδραμε στην οργάνωση της εκπαίδευσης των Ορθοδόξων κοινοτήτων. Εκεί συνειδητοποίησε τον κίνδυνο που διέτρεχε η Ορθοδοξία από την «κεκαλυμμένο» απειλή της Ουνίας. Θα συνεχίσει τον αγώνα του εναντίον της και στην Μολδαβία, Ουκρανία και Πολωνία. Το 1601 κλήθηκε να επιστρέψει στην Αλεξάνδρεια από τον Πατριάρχη, τον οποίο και θα διαδεχθεί μετά τον θάνατό του, λίγους μήνες αργότερα (1601), σε ηλικία μόλις 30 ετών.

Ως πατριάρχης Αλεξάνδρειας συνέχισε το έργο του προκατόχου του,

αναδιοργανώνει οικονομικά το Πατριαρχείο, επισκευάζει ναούς, συνεργάζεται με όλες τις Ορθοδόξους Εκκλησίας και αναπτύσσει οξύ αντιλατινικό φρόνημα, που αποκαλύπτεται με τις «πολεμικές» του πραγματείες: «Περί της αρχής ή του πρωτείου του Πάπα» και «Διάλογος φιλαλήθους και ζηλωτού». Η παρουσία του στη Μολδαβία και Βλαχία, το 1613-1614, επιβεβαίωσε την απειλή της Ουνίας και γι΄αυτό αναπτύσσει, καλλιεργεί σχέσεις με τους Προτεστάντες, τους Αγγλικανούς και τους Καλβινιστές.

Ανέβηκε στον Οικουμενικό Θρόνο 5 φορές

Το 1620 εκλέγεται από την Πατριαρχική σύνοδο Οικουμενικός Πατριάρχης έχοντας διαμορφωμένη πλέον άποψη ότι ο Πάπας και οι Ιησουίτες είχαν ως βασικό στόχο τους «να μας διώκουσι … και τον αφανισμόν του Πατριαρχείου και της Εκκλησίας των Γραικών». Παίρνει αυστηρά μέτρα εναντίον της Ουνίας στο χώρο δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, τα οποία υποστηρίχτηκαν και από τους πρεσβευτές των προτεσταντικών χωρών στην Κωνσταντινούπολη. Η αντίδραση του Πάπα ήταν δόλια -αξιοποιώντας τους πρεσβευτές των πρεσβευτών των ρωμαιοκαθολικών χωρών αλλά και τους λατινίζοντες σπουδαστές του Κολλεγίου του Αγίου Αθανασίου της Ρώμης-συκοφαντούσε τον Κύριλλο και επιδίωκε την απομάκρυνσή του από τον Οικουμενικό θρόνο. Ο στόχος επετεύχθη προσωρινά -υπήρξαν τέσσερις (04) εκθρονίσεις κατά την διάρκεια της πατριαρχίας του- αλλά ο κλήρος και ο λαός της Πόλης θα τον επαναφέρουν και πάλι στον Οικουμενικό θρόνο για πέμπτη φορά.

Θα ιδρύσει στο Πατριαρχείο ελληνικό τυπογραφείο για την προώθηση των ορθόδοξων εκδόσεων, θα αναδιοργανώσει την παιδεία του γένους -έχοντας συλλάβει σε μια ενότητα τον αρχαίο ελληνικό και τον χριστιανικό κόσμο- θα ανυψώσει το μορφωτικό επίπεδο του κλήρου, θα τονώσει και θα αναβαθμίσει το ποιμαντικό και πνευματικό του ρόλο. Θα μεταφράσει την Αγία Γραφή στη δημοτική γλώσσα, για να γίνεται κατανοητή από τους πιστούς.

«Η θάλασσα … εξέβρασε το νεκρό σώμα του κοντά στη νήσο Χάλκη»

Οι δολοπλοκίες των Ιησουιτών, η συστηματική του δυσφήμιση και οι προσπάθειες μέσω χρηματοδότησης της αυστριακής πρεσβείας της Πόλης για την απομάκρυνση του Κυρίλλου από τον πατριαρχικό θώκο θα ευδοκιμήσουν. Θα συλληφθεί με την αθεμελίωτη κατηγορία ότι προετοίμαζε την εξέγερση των Ελλήνων και θα κλειστεί σε φρούριο του Βοσπόρου. Θα στραγγαλιστεί από γενίτσαρους και το σώμα του θα ριχτεί στο Βόσπορο το 1638. Μετά από αρκετό

χρονικό διάστημα, όπως διασώζει ο λόγιος και ιστοριοδίφης Μανουήλ Γεδεών (1851-1943) **«η θάλασσα … εξέβρασε το νεκρό σώμα του κοντά στη νήσο Χάλκη»**. Τάφηκε με τιμές από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Παρθένιο τον Α΄ (1639-1644) στον ναό του ιστορικού μοναστηριού της Παναγίας της Καμαριώτισσας στη Χάλκη.